

Kommentár

2005. Kommentár

2005. október 21.

Történelmi megbékélés? Együttélésről, együttműködésről, pillanatnyi és távlati közös érdekekről lehet szó, de a békességhez, megnyugváshoz, méltósághoz, kölcsönös tisztelethez az kell, hogy a Popescu-félék eltűnjenek a süllyesztőben...

Míg kormányaink a közös üléshez (majdnem egybeírtam...) készülődtek, a román közszolgálati tévé moderátora megállapította: ez már a nagy román-magyar történelmi megbékélés. Mire a stúdióba meghívott Smaranda Enache jó érzékkel kiigazította: ettől azért még messze állunk, legföljebb itt egy diplomáciai megbékélésről van szó, egy valóban történelmi egyhúronpendülésről, s már ez sem kis szó. Felmérések mutatják: a két ország népe lelke mélyén még őrzi, borogatja a régi és közelmúltbeli sebeket, de a hegedés már megindult.

A higgadt európai hang ki is hozta nyomban sodrából a másik stúdióvendéget, a többnyire közönséges politikai útonállóként és xenofób médiabrigantiként fogát csikorgató Cristian Tudor Popescut, aki előbb a normalitásról próbált papolni, de hamar átesett a balkáni vak ló túloldalára, előhozakodva a szélsőségesen nacionalista, radikális és vérszívó erdélyi magyarok példájával, akik szét akarják verni a nagyszerű Babeo-Bolyai egyetemet. Micsoda szörnyűség! Kimondhatatlan nevű gazfickó magyarok követelik vissza maguknak azt az állami magyar egyetemet, amit a román kommunisták vettek el tőlük fél évszázada.

Történelmi megbékélés? Együttélésről, együttműködésről, pillanatnyi és távlati közös érdekekről lehet szó, de a békességhez, megnyugváshoz, méltósághoz, kölcsönös tisztelethez az kell, hogy a Popescu-félék eltűnjenek a süllyesztőben...

Dénes László

(A szerző a nagyváradi Reggeli Újság főszerkesztője.)